

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1980/2015
08.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца М.В. из Н.С., чији је пуномоћник З.К., адвокат из Н.С., против туженог Јавног комуналног предузећа „Градитељ“ из С., чији је пуномоћник С.З., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2849/14 од 14.10.2014. године, у седници одржаној 08.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2849/14 од 14.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 95/2010 од 17.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете плати 21.580.345,13 динара са законском затезном каматом од 15.07.2011. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 1.034.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2849/14 од 14.10.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 95/2010 од 17.03.2014. године; ставом другим изреке, одлучено је да се трошкови жалбеног поступка не досуђују.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 124/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник објекта у Н. у којем је обављао угоститељску делатност. Почетком 2002. године тужилац је туженом као испоручиоцу, рекламирао регистровану потрошњу воде као прекомерну, тако да је 31.01.2002. године, водомер који је био неисправан, скинут и замењен другим, па је настављена потрошња воде. Тужени је 17.02.2005. године искључио водоснабдевање у објекту тужиоца, зато што нису плаћане услуге водоснабдевања. Потом је 02.08.2005. године, тужени скинуо водомер, први вентил и извршио чеповање на спојници, са констатацијом да је претходно стављена пломба са првог вентила откинута, квалификујући тада затечено стање самовласним прикључењем. Тужилац се усмено обраћао запосленима туженог у вези искључења са водоснабдевања, али није предузимао правно релевантне радње у циљу прикључења на водоводну мрежу. Захтев за прикључење објекта на водоводну мрежу тужилац је поднео 17.11.2011. године, по овом захтеву тужени је поступио 22.11.2011. године, тако што је постављен нов водомер, а заврнути вентили за довод воде до унутрашњих инсталација, обзиром да тужилац није био присутан, с тим што је претходно обавештен да ће тужени по његовом захтеву поступити. Тужилац се није одазвао ни позиву туженог да у примереном року приступи ради закључења уговора о пружању комуналне услуге водоснабдевања у свом објекту. У овом поступку тужилац истиче да је претрпео штету јер због искључења са водоводне мреже од 2005. године није могао да објекат издаје у закуп.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да тужилац нема правни основ за потраживање накнаде штете због измакле користи.

Чланом 154. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, а чланом 189. став 1. истог закона, прописано је да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи.

Одлука о обављању комуналних делатности на подручју Општине Србобран („Сл. лист Општине Србобран“, бр.8/97), која је била на снази у спорном периоду, у члану 12. прописује да пречишћавање и дистрибуцију воде у Општини Србобран, врши Јавно комунално предузеће „испоручилац“; чланом 27. став 1. тачка 10. исте одлуке, прописано је да снабдевање водом може се обуставити у случају да потрошач не плати утрошену воду у прописаном року, чланом 28. прописано је да испоручилац воде може тужити корисника за накнаду штете, у случају да корисник без овлашћења предузме било какву радњу на водомеру или прикључку, а чланом 29. прописано је да довод воде остаје затворен док се не отклоне узроци због којих је дошло до искључења, а трошкови искључења и укључења и остале трошкове до којих је дошло кривицом корисника сноси корисник, а испоручилац је дужан да након отклањања

узрока у року од три дана од дана подношења захтева корисника изврши прикључивање корисника.

У конкретном случају, тужени је у оквиру своје делатности поступао у складу са Одлуком о обављању комуналних делатности на подручју Општине Србобран, јер је на основу члана 27. став 1. тачка 10. одлуке, 2005. године обуставио снабдевање водом у објекту тужиоца, обзиром да тужилац није плаћао услуге водоснабдевања. Од 2005. године, тужилац није поднео захтев за прикључење на водоводну мрежу у смислу члана 29. наведене одлуке, већ је то учинио 17.11.2011. године, а тужени је по захтеву поступио 22.11.2011. године, тако што је постављен нов водомер.

По оцени Врховног касационог суда, тужени је поступајући у складу са својим обавезама и у вршењу своје делатности обуставио снабдевање водом у објекту тужиоца, у складу са Одлуком о обављању комуналних делатности на подручју Општине Србобран, тако да у поступању туженог нема елемената противправности. У тој ситуацији не постоји основ за обавезивање туженог на исплату накнаде штете због измакле користи у висини закупнине, коју тужилац тражи. На страни туженог нема скривљеног понашања и самим тим не постоји узрочно-последична веза између радње туженог и евентуалне штете коју је тужилац претрпео. Осим тога, тужилац је знао разлог због чега је искључен са водоводне мреже, а то је зато што није платио утрошену воду, па је својим понашањем могао да спречи штету за коју тврди да му је проузрокована, тако што би испунио своју обавезу, поднео захтев за прикључење на водоводну мрежу и закључио уговор о пружању комуналне услуге водоснабдевања са туженим.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Ревизијским наводима се углавном оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што не може да буде разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 398. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**